

[Stetter]

at løse deres egne problemer gennem nationale foranstaltninger. De ni lande har derfor stadig ikke fået etableret den fællesskabspolitik, som ville kunne danne baggrund for en samlet indsats mod arbejdsløsheden, inflationen og de betalingsbalanceproblemer, som belaster landene i højere eller lavere grad.

Den konservative gruppe ved af erfaring, at det er uhyre vanskeligt at forcere udviklingen frem mod større indbyrdes solidaritet. Vi ser realistisk på den indflydelse, regeringen og folketinget kan øve herpå i kraft af formandskabet. Vi ved, at medlemslandenes Europa-parlamentarikere nok taler meget om en større solidaritet, men vi ved også, at forhandlinger om løsninger på detailområderne er langvarige og besværlige.

Men alligevel vil vi opfordre regeringen til at fastholde målet og til at berede vejen frem mod en fælles politik til bekæmpelse af Europas økonomiske vanskeligheder.

Vi henviser til Kommissionens meddelelser om udsigterne for et økonomisk og valutarisk samarbejde og anbefaler regeringen at bygge videre på dette meget beskedne, men realistiske aktionsprogram.

Vi ved naturligvis godt, det er underforstået, at Danmark ikke kan eller skal misbruge formandskabet til at varetage egne interesser, men på den anden side er det ikke hensigtsmæssigt at være urimeligt selvudslettende. Vi vil derfor foreslå, at regeringen samtidig med at søge en altomfattende kortlægning af medlemslandenes støtteforanstaltninger til erhvervslivet koncentrerer sig om nogle konkrete industrier, som har betydning for Danmark, men som også vil være et væsentligt led i fællesskabets industripolitik.

Som et eksempel kan jeg nævne skibsbygningsindustrien. Situationen er i de seneste år forværret betydeligt også på verdensmarkedet, hvor oliekrisen og den almindelige økonomiske stagnation har medført et nedsat behov for søtransport, og det har haft som følge, at værfternes ordrebeholdninger er faldet betydeligt. Man anslår, at der i de kommende år kun vil være brug for 60 pct. af den eksisterende produktionskapacitet, og under sådanne omstændigheder bliver konkurrencen fra lande som Japan og Korea særlig mærkbar.

På grund af disse forhold har mange skibsværfter inden for Fællesskaberne vanskeligt ved at opretholde deres normale virk-

somhed, og medlemsstaterne ser sig derfor fristet til at iværksætte nationale foranstaltninger for at imødegå krisen, som efter al sandsynlighed vil blive langvarig. Jeg forestiller mig ikke, det er muligt at komme af med de eksisterende subsidier, men jeg forestiller mig, det er realistisk, at regeringen arbejder på, at disse ikke optrappes.

I den forbindelse skal Fællesskabet dels opstille en oversigt over de støtteforanstaltninger, som er i kraft, således som regeringen også foreslår, dels træffe en beslutning om at forbyde gennemførelsen af flere. Det sidste bliver sværere end det første, men det er jo til gengæld en opgave af politisk betydning. Romtraktaten bygger på fri konkurrence, og Danmark er derfor i sin gode ret til at forlange dette princip respekteret, så langt som det er realistisk. Det vil være fuldstændig meningsløst, hvis f. eks. danske værfter tvinges til at lukke på grund af, at nogle medlemslande ser bort fra Fællesskabet og følger deres egen beskyttelsespolitik.

Akkurat de samme argumenter kan det konservative folkeparti føre frem, når det drejer sig om regeringens pligt til at varetage tekstil- og konfektionsindustriens interesser og dermed bevare arbejdspladser i alle medlemslandene. Også her gælder det om at styrke det indre EF-marked ved at arbejde henimod en fri konkurrence mellem medlemslandene.

Regeringen er nødt til at være mere præcis og konkret, end den lægger op til med sine tanker om en generel kortlægning af alle mulige subsidieordninger. Den lurende nationale beskyttelsespolitik i EF skal bekæmpes, før den udvikler sig til en regulær handelskrig. Modstanderne af dansk medlemskab kan ikke på nogen som helst måde tage disse problemer til indtægt, for vi havde været endnu vanskeligere stillet, hvis Danmark havde stået udenfor. Se på Sverige og se på Norge!

Jeg vil også understrege, at store dele af samfundet er enormt afhængige af løsningen af fiskeriets problemer. Dette har jo ikke noget med subsidier at gøre, men derimod med briternes modvilje mod at gå ind under Fællesskabets forpligtelser. De må dog ligesom vi andre tage det sure med det søde.

Det konservative folkeparti opfordrer derfor regeringen til at få gennemført en fælles EF-fiskeripolitik, som indebærer, at fiskebe-